

saadan Hjælp ophæves, om, hvorvidt de da vilde falde ind under Betlerilovgivningingen, hvis de henvende sig til Lauget og søge om Understøttelse; thi en saadan Understøttelse vil ikke kunne kaldes egentlig Almisse. Bestemmelsen i § 13 er der af det erede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) blevet reist stærk Indvending mod. Disse Indvendinger ere imidlertid allerede imødegaaede af den høitærede Justitsminister, og jeg har derfor kun Lidet at tilføje. Jeg vil dog blot tillade mig at bemærke, at det ogsaa efter min Mening er saa, at Administrationen for Lidet har i alt Væsentligt den Ret, som staar i § 13, og at det altsaa ikke vilde kunne hjælpe Inderlig, om man frøg denne Bestemmelse. Det maa nemlig anses for givet, at kun danske Underfaatter have Ret til at være heri Landet, at Udlændinge ikke i og for sig have en Ret, som de kunde gjøre gjældende mod Statsmagten til at være heri Landet, at man altsaa har en ubetinget Ret til at vise dem ud. Dette har vel ikke for sig nogen almindelig og udtrykkelig Hjemmel i den tidligere Lovgivning; men er i det Mindste forudsat. Naar man læser f. Ex. Forordningen af 30te Marts 1827, der handler om Landsforvisningsaffærens Ophævelse, dens § 9, saa siges der: „Da denne Bør Anordning kun afflaffer Landsforvisning som Straf, men ei den Landsforvisning, der blot er en Politiforholdsregel mod Fremmede, saa vil det usorandret have sit Forblivende ved de Love og Anordninger, hvorefter Fremmede kunne blive at udføre af Bore Lande, naar de enten formedelst deres Stilling eller foregaaende Dpfsjæl eller af Mangel paa rigtig Paa eller Bæfjed, ikke bør modtages her i Riget, eller og de ved deres Dpfsjæl forbrøde den dem i saa Henseende tilstaaede Ret, eller de, inden de nogetsteds i Bore Lande have erhvervet Hjemstedsret, blive satte ud af Stand til at ernære sig.“ Her er ikke ganske vist nogen almindelig Udtalelse; men det maa i det Mindste, tror jeg, betragtes som en Forudsætning, at kun danske Underfaatter have Ret til at forblive i Landet. Det, hvori altsaa § 13 indfører noget Nyt, er kun det, at den fordrer noget Mere end at være dansk Underfaat for at kunne modsætte sig Udvisning, nemlig at den Paagjældende enten maatte være i Besiddelse af Indfødsret eller ogsaa have erhvervet Forsørgelsesret her i Landet, hvilket han jo ikke behøver, fordi han har været her saalænge, at han maa betragtes som virkelig dansk Underfaat. Kun den Forandring er det, der er stet i § 13, og det er det mindst Væsentlige ved Sagen. Jeg tror, man kan uden nogen Frygt give den den Udvikelse, som Paragrafen gaar ud paa; men selv om man ikke vil det, men vil begraende sig til det Nuværende, gjør det ingen væsentlig Forskjel. Jeg skal imidlertid med Hensyn til Forstaelse af § 13, navnlig disse Ord „den, der ikke er i Besiddelse af Indfødsret“ bemærke, at det er et besynderligt

Udtryk, som bruges her paa flere Steder i Loven. „At være i Besiddelse af Forsørgelsesret“ og „at være i Besiddelse af Indfødsret“ ere Udtryk, der, som den høitærede Justitsminister veed, støde en Surist noget, men imidlertid hvad Indfødsretten angaar, kunde jeg endda forstaa det, hvis der virkelig er en særegen Mening i disse Udtryk. Sagen er jo den, at Loven af — saavidt jeg husker — 23de Marts 1871 har med Hensyn til visse Personer, som have Indfødsret, stillet Indfødsrettens Udøvelse og Virkningerne deraf i Bero, gjort dem hvilende, nemlig for dem, der endnu ere Statsborgere i et fremmed Land og ikke have hævet det statsborgerlige Forhold til det fremmede Land. Jeg veed ikke, om det har været Meningen her med disse Ord „i Besiddelse af Indfødsret“ at hentyde dertil, at Meningen altsaa var den, at Vedkommende ikke blot maatte have Indfødsret, men ogsaa være i Besiddelse deraf, i Udøvelse deraf i Genhold til Loven af 23de Marts 1871. Spørgsmaalet er af Betydning med Hensyn til de Personer, der i Genhold til Fredstraktaten have bevaret deres Indfødsret her i Landet. Med Hensyn til den er det nemlig ikke givet, at de have Forsørgelsesret her i Landet, fordi de have Indfødsret, og det vil da være tvivlsomt, om Saadanne, der endnu ikke ere løste fra deres statsborgerlige Forhold til det fremmede Land, kunne være Udvisning underkastede. De kunne ganske vist sikke sig mod at blive den underkastede, derved at de kunne erklære, at de ville have dette Forhold til det fremmede Land. Dette ville de i Reglen kunne gjøre, skjøndt det i flere Tilfælde ikke ubelukkende vil bero paa deres Vilje; men derimod vil det være tvivlsomt, naar de ikke have gjort det eller ville gjøre det, om de ere Udvisningsretten underkastede. Det samme Spørgsmaal opstaar vistnok, saavidt jeg kan forstaa efter §§ 2 og 3, naar Spørgsmaalet er, hvem der er Udlændinge i den Forstand, §§ 2 og 3 omhandle. Ogsaa her er det et Spørgsmaal, om der under disse Udlændinge, som ikke ere i Besiddelse af Forsørgelsesret, ogsaa gaa Personer ind, som ere udenlandske Statsborgere, men have en hvilende Indfødsret her i Landet, hvilket kan komme til Anvendelse paa de i de afaaaede Landsdele hjemmehørende Personer. Dette er en Uklarhed, som jeg tror, der nok kunde være Grund til, om ikke at have ved udtrykkelig Bestemmelse, saa maaske dog at høre en Udtalelse om nu eller ved anden Behandling fra den erede Ministers Side. Iøvrigt vil jeg henstille til det eventuelle Udvalg at tage under Overveielse, om man ikke i andet Stykke af § 1 har sagt noget Mere, end man egentlig har villet, naar man ved Lov siger, at det ikke er tilladt disse Personer at tage Forhold heri Landet. Meningen med denne Bestemmelse har dog vist kun været den, at de ikke uden særlig Tilladelse navnlig fra Justitsministeriet kunde tage Ophold her i Landet; men, naar Bestem-